

Epitáfium

*Villám ragyog teli pohár
vizet csukott szemembe tündököltet
szélhőmpölygés arcon cirókál
de tudom elföd majd a sár
ha magamra húzom a földet
rigó kiált fölöttem: Voltál!*

*Ködmosta messzi majorok
Pest Lutetia kövei felednek
végsőt bukfencezván a hinta
vérem lányokban zsiborog
megőriznek valamely versek
míg fénybe nem fullad a tinta*

SIMAI MIHÁLY

Visszaforgatások

1

*Kék pulóverem színét veszi
levedli fázó testemet
göndörödik nyíratlan birkán
zöld cábár kisbárányon*

*milyen mezőt hordtam
milyen füvet
milyen vízzé szivárgott vasakat
zörgettem én*

*aj mennyi
halál kellene hozzád — az enyém is! —
EGYEDÜL LENNI*

2

*s a lángszárnyú repülőgépen
elapadnak a lángok
füst foszlik*

szikrátlanul

suhog tovább
a pilóta kihull a navigátor
kiszáll a betonon
visszahátrálnak a laktanyába
s kihátrálnak a laktanyából
nátrafelé
belépnek a jajongva nyíló ajtón
fiukat megcsókolják
asszonyukat csókolják
vele hálnak
mint annyiszor képzeletben
képzeletben

3

hátráló biciklivel
berobbanok a kapun
anyám tornáca elé

s bizony az a koporsó visszalődül
a sírból szálkás föld repül
koszorústul

áldott csípőjén hátán a sebek
mintha sohasem lettek volna
megölelem testébe hegedek
szülessen újjá
s engem szüljön újra

4

fönn a belövés csillagok
vissza az űrbe
egy repesz
akárha kőműveskanál volna
a faldarabot maltert helyére-
csapintja visszarobbanóban

5

mintha sohasem ettem volna
csikorgó fogaim közül
a csonkig-harapott alma
egyszerre visszagömbölyül

az építettem ház
téglánként visszaugrik
kezembe
már csak a gödrök
s aztán a visszahulló hantok
amint dübögve fölemelnek

bizony mondom
még semmi sincs kész
csak a kezdet
a KEZDET

6

kezemben egy rég eldobott
labdával rég-ronggyá-szakadt
bőrömben kölyökkopaszon
csimpaszkodva két hársfa közt

egy lóduló villamoson

7

ez a pillanat — testem
szemközt a géppuskával
visszapattannak csöbe
a golyók
visszaverődök

hegyükről

karjaidba

8

gyilkos visszavillantja kését
mellkas vérrózsa
nélkül be-
zárul

a rózsató szív

visszasimul dobogni

két párhuzamos alak két

emberi lény

ismét

megáldva a szeretet a béke a közöny

a lét lehetőségeivel

9

s képzeld csak el hogy ez a bomba
széttérpedt szilánkszárnycsúcsait
az örült légtérben visszavonja

képzeld csak el hogy visszavág

ököl az égre

vijjajadózva